

מחוץ למסגרת

ענת גרינברג, ללא
כותרת, מסדרת
"גיבורי על",
2014-2013
צילום: דורון כורש

כאשר בעלה יצא למילואים, בעת שבתה וכנה משרתים בצבא כחיילים בשרות סדיר, תקפו את האמנית ענת גרינברג מחשבות וחרדות שלא נתנו לה מנוח. רק בסטודיו הרשתה לעצמה לפרוק על הקנבס את כל אותן תחושות מתסכלות שליוו אותה באותו זמן. התוצאה הייתה סדרת ציורי חיילים במצבים שונים המוצגת בימים אלו בבית האמנים בתל אביב (אלחריזי 9). תוך שהיא מסייעת בצילומים וקטעי עיתונות, תרגמה גרינברג את העובר עליה לתמונות. "החייל של גרינברג הוא בעל נוכחות כפולה", כותב האוצר אריה ברקוביץ במאמרו לתערוכה, "מצד אחד הוא משרד כוח וגבורה, דרך הנוכחות הפיזית והפעולות הכוחניות שמצוירות על הברדים הגדולים ומצד שני, דרך דלילות הצבע השקיפות ותקריבים חלקיים, הוא משרד תחושה של אימה ומצוקה". המצב הקיומי המורכב שבו אנו חיים בישראל והכפילות האכזרית שהוא יוצר, עומד במרכז התערוכה של גרינברג, הקרויה, במידה מסוימת של אירוניה, בשם "גיבורי על". מצד אחד, מספרת גרינברג, עלינו להחזיק צבא חזק כדי להגן על קיומנו במחוזותינו, ומצד שני, אנו עושים שימוש בחייהם וגורלם של אנשים צעירים, בלי שניתנה להם האפשרות לבחור. מצד אחד, ההכרח שנדמה שכולם השלימו עמו, ומצד אחר, חששותיה כאם, השולחת את ילדיה,

שיר ביום

מדרכות / עדינה מורחיים

על מִדְרָכָה בְּפִנֵּה

בֵּין אֲלֻנֵּי לְבַלְפֹּר

בְּפֶתַח הַבֵּןק

מתחת לקו הכספומט

וגם את בעלה להילחם. גרינברג מסיפה שהחיים של נערים ונערות בישראל מתחילים באיחור ביחס לנקודת ההתחלה של בני גילם בארצות המערב. "זה גיל שיכולת קבלת החלטות בו לוקה בחסר, מאחר שהם שטופי אדרנלין וזוקקים לריגושים קיצוניים כדי לחוות את החיים, דבר שהצבא אמנם מעניק להם, אך בלי שיש להם יכולת שיפוטית הולמת, היודעת להבחין בסכנה. ומכאן היא מסוכנת", היא טוענת.